

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2022.3.47>

В. В. Іванченко

аспірант,
Міжнародний університет бізнесу і права

НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ СФЕРИ В УКРАЇНІ

Метою даної статті є вивчення наявних напрацювань щодо напрямів з удосконалення адміністративно-правового регулювання економічної сфери в Україні та формулювання власного підходу щодо цього питання в умовах сучасності.

Виклад матеріалу здійснено з урахуванням розуміння сутності економіки як суспільного явища у площині таких видів людської діяльності як товарне виробництво, торгівля, розподіл та споживання, а також імпорту та експорту товарів та послуг. При цьому звернена увага на наявних в умовах сучасності процесах, пов'язаних з досить високим рівнем глобалізації, трансформацією екстенсивного шляху розвитку економіки в інтенсифікований.

Визначені такі напрями удосконалення адміністративно-правового регулювання економічної сфери в Україні: 1) унормування загально-правового регулювання публічного управління економікою; 2) напрямок впровадження соціальних стандартів з ефективним використанням ресурсної бази та задоволенням мінімальних, соціально обґрунтованих потреб членів суспільства; 3) діджиталізація всіх сфер економічного розвитку; 4) розвиток цифрової економіки у всіх її формах; 5) забезпечення окремого правового регулювання відносин у сфері віртуального економічного середовища Дія Сіті; 6) всебічний розвиток та урізноманітнення форм існування ринку житлово-комунальних послуг; 7) розвиток та поширення видів та покращання якості адміністративних послуг; 8) розширення сфери освітніх послуг та реалізації наукових проектів; 9) створення умов для всебічної лібералізації відносин у сфері функціонування технологічних парків та впровадження інвестиційних проектів; 10) лібералізація та відповідне супроводження стандартизації та сертифікації продукції з урахуванням приватних інтересів її виробників та публічних інтересів суспільства щодо якості такої; 11) продовження роботи над реформуванням сектору економічної безпеки держави у структурі національної безпеки з реалізацією повноважень новоствореного та існуючих правоохоронних органів.

Серед спільних заходів з удосконалення адміністративно-правового регулювання економіки в межах викладених напрямів визначені: імплементація міжнародного досвіду у цій сфері, особливо європейського; децентралізація та лібералізація відповідних відносин; поширене запровадження диспозитивних рис методу правового регулювання; втілення новацій розвитку науково-технічного прогресу, серед яких засоби ІТ-технологій; всебічна реалізація інвестиційних проектів, в першу чергу на основі інтелектуальних розробок, зокрема з використанням елементів штучного інтелекту.

Ключові слова: адміністративно-правове регулювання, економіка, економічна безпека, децентралізація, діджиталізація.

Постановка проблеми та її актуальність. Загальноприйнятим є підхід, що опосередковано відтворює сутність економіки як суспільного явища через такі види людської діяльності як товарне виробництво, торгівля, розподіл та споживання, а також імпорту та експорту товарів та послуг. Оскільки мова йде про суспільне явища,

то будь які процеси в суспільстві, зовнішньополітичного та внутрішньодержавного характеру, відповідним чином відображаються й на економічних інституціях. Вочевидь, теж саме можна висловити й щодо наявних в умовах сучасності процесах, пов'язаних з досить високим рівнем глобалізації, трансформацією екстенсивного шляху розвитку економіки в інтенсифікований.

Оскільки економіка є кров'ю суспільного та державного буття, то право є скелетом цього багатофункціонального організму. Взаємозв'язок різних національних економік та правових систем сучасності відбувається завдяки відповідним адаптаційним процедурам в межах соціально-економічних та правових конструкцій, що забезпечує поступальний рух національних економік та світової економіки в цілому на шляху від інформаційного до постінформаційного суспільного розвитку людства.

Серед викликів, з якими має справу суспільство в межах зазначеного вектору розвитку такі як: різнонаправленість геополітичних інтересів окремих націй, народностей, держав та їх об'єднань; прискорення науково-технічного прогресу у формі геометричної прогресії; диференціація засобів комунікації; перетікання низки відносин немайнового та майнового характеру у віртуальну сферу; остаточне закріплення прав та свобод людини в якості примату національних інтересів як певної держави, так і світової спільноти; децентралізація державного управління, у тому числі й в економічній сфері суспільного буття сучасних країн.

Оскільки, економіка наповнює життєдайним ресурсом як загальнодержавні соціальні конструкції, так і забезпечує існування місцевого самоврядування, то всі ці явища безпосередньо структурують архітектуру як макро-, так мікроекономічних показників в межах функціонування відповідних інституцій. Правове забезпечення, яке реалізується за допомогою відповідного механізму правового регулювання, опосередковує унормування зазначених процесів шляхом винайдення компромісних вирішень соціальних задач, де має місце зіткнення тих чи інших публічних та приватних інтересів. Правове підґрунтя економічних процесів у суспільстві фундується як на міжнародних нормативно-правових документах, так і на національному законодавстві, яке серед інших напрямів свого розвитку першочергово має містити положення про адаптацію до найкращих напрацювань у цій сфері світової спільноти.

Викладене створює передумови для дослідження напрямів удосконалення

адміністративно-правового регулювання економічної сфери в Україні, у тому числі з урахуванням напрацьованого досвіду світової спільноти та викликаних потребами часу досліджень вчених-правників у зазначеній галузі.

Аналіз останніх досліджень та публікацій.

Адміністративно-правове регулювання економічної сфери опосередковується дослідженням економічних категорій, складової державного управління, сутності національного інтересу, реалізації соціальної функції держави тощо, а також правового забезпечення цих явищ. Тому напрацювання науковцями у сфері економіки та права зазначених понять мають різноплановий характер та відзначаються неабиякою комплексністю, що створило досить широкий масив теоретичного матеріалу, який може слугувати відповідним фундаментом для цього дослідження. Серед згаданих робіт варто виділити роботи, які розкривають загальні риси адміністративно-правового регулювання економічної сфери та специфіку наведеного процесу у окремих її проявах: виокремлення дозволу та зобов'язання як основного засобу впливу на господарюючих суб'єктів (О. Тронько) [1], адміністративно-правового забезпечення інвестиційного клімату (Т.І. Разіна) [2], специфіки адміністративно-правового регулювання діяльності правоохоронних органів у сфері забезпечення фінансово-економічної безпеки держави (О.М. Рєзнік та Д.О. Кошиков) [3; 4], адміністративно-правового регулювання питань економічного та фінансового забезпечення освітньої діяльності (Н.В. Починок, І.Д. Бенько, С.В. Сисюк) [5] та адміністративно-правового регулювання у сфері стандартизації та сертифікації (В.Ю. Волков) [6].

Напрями та зміст заходів з удосконалення адміністративно-правового регулювання економіки як загалом, так і в її складових розглянуті були у роботах: Н. Мариняк (щодо впливу на економіку розвитку адміністративних послуг в якості складової галузі соціальної сфери) [7], О.І. Капітан (стосовно удосконалення адміністративно-правового регулювання діяльності суб'єктів формування та реалізації соціальної політики в кон-

тексті євроінтеграційних тенденцій) [8], Л.П. Сумбаєвої (з приводу перспектив розвитку освітніх закладів та їх економічної безпеки) [9], В.І. Теремецького (в частині удосконалення розвитку економічної сфери через розвиток адміністративно-правового забезпечення відносин у сфері житлово-комунального господарства) [10].

Викладені праці, безумовно, залишили відбиток у вивченні та визначенні основних напрямів з удосконалення адміністративно-правового регулювання економіки у різних сферах суспільного життя, разом з тим підкресливши актуальність даного доробку й створивши теоретичні засади для подальшого опрацювання даного питання.

Метою даної статті є вивчення наявних напрацювань щодо напрямів з удосконалення адміністративно-правового регулювання економічної сфери в Україні та формулювання власного підходу щодо цього питання в умовах сучасності.

Виклад основного матеріалу. Наведений підхід до сфер прояву змісту економічних процесів як різновиду соціального явища та основних засад адміністративно-правового регулювання економічної сфери суспільного буття надає привід перш за все розглядати напрями удосконалення останнього під кутом зору відповідних дописувачів, а також з позиції наявного стану та проблем у цій сфері.

Так, заслуговують на увагу міркування О. Тронько, яка через опосередковане сприйняття адміністративно-правового регулювання економічних процесів як відповідного наслідку у вигляді адміністративно-правового порядку у даній сфері окреслює засоби адміністративно-правового впливу на учасників цих відносин, де пріоритет надається дозволу та зобов'язанню і, зовсім рідко – забороні. При цьому підтримуються такі напрями з удосконалення цієї сфери публічних відносин як: 1) створення умов для стимулювання розвитку сфер економіки, залучення інвестицій, перш за все іноземного походження, лібералізації ціноутворення тощо; 2) надання пріоритету упорядкуванню відносин власності через урівноваження правового режиму форм власності,

відмова від монополізації державної форми власності у низці сфер через лібералізацію процесів приватизації, унормування правового статусу суб'єктів державної власності [1, с. 126]. Якщо з першою позицією цілком необхідно погодитись, то другу так однозначно сприймати не можна, а додати відповідний рівень помірності з урахуванням кола національних інтересів, про що мова йтиме нижче.

В межах впровадження соціальних стандартів, які притаманні європейським країнам, О.І. Капітан пропонує виокремлювати економічні засади, що покликані забезпечити економічну стабільність [8, с. 155-156]. Серед напрямів удосконалення економіки у цій сфері пропонується її децентралізація та регіоналізація, що опосередковується перенесенням на органи місцевого самоврядування відповідальності за вирішення низки питань соціально-економічного характеру, утому числі шляхом створення виробничої та ресурсної бази для соціального забезпечення найбільш вразливих верств населення. Зазначене отримало своє втілення у чинному законодавстві, зокрема в межах реформи з децентралізації, що була започаткована починаючи з 2014 року й віднайшла відображення у таких нормативно-правових актах як: Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, що схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2014 року № 333-р, Закон України «Про співробітництво територіальних громад», Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад», зміни до Бюджетного та Податкового кодексів в частині фінансової децентралізації.

Слушним, з огляду на наведений напрям, є погляд І. Оксьома, що ґрунтується на всеосяжній діджиталізації всіх процесів у галузях соціальної сфери. Нормативно-правовою базою до подібних висновків стали такі нормативно-правові акти прогностичного характеру: Указ Президента «Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020»», Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020 року, Стратегія реформування державного управління України на період до

2021 року. Останні в свою чергу ґрунтуються на досить широкому переліку законодавчих актів, серед яких закони України: «Про електронну комерцію», «Про адміністративні послуги», «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах», «Про захист інформації автоматизованих систем», «Про електронний цифровий підпис», «Про електронний документ та електронний документообіг» тощо. У площині наведеного ним пропонуються такі заходи: 1) поширення електронної взаємодії у різних системах (держава-держава, держава-бізнес, держава-споживачі, бізнес-бізнес, бізнес-споживачі, споживачі-споживачі); 2) модернізації державного управління у цій сфері, утому числі через імплементацію досвіду передових країн з питань використання електронних та ІТ-технологій у національній економіці; 3) впровадження мотиваційних та інформаційних механізмів; 4) розвиток різноманітних сервісних електронних ресурсів [11, с. 58-59].

Продовженням наведених міркувань стосовно діджиталізації економіки та її правового регулювання є прийняття окрім наведених нормативних актів Закону України «Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні», в межах положень якого у площині предмету даного дослідження заслуговують на увагу наступні заходи. По-перше, він визначає організаційні, правові та фінансові засади функціонування правового режиму Дія Сіті, тобто унікального правового та податкового простору, де провадиться діяльність з ведення інноваційного бізнесу (передбачає використання ІТ-технологій), розбудови цифрової інфраструктури, залучення інвестицій та талановитих фахівців у зазначеній сфері. Наведена дефініція цілком узгоджується з іншим визначенням, а саме поняттям спеціальної (вільної) економічної зони, яка фактично є певною територією, на якій встановлюється і діє спеціальний правовий режим економічної діяльності, у тому числі у митній, валютно-фінансовій, податковій сфері, порядок застосування і дії українського законодавства, як-то унормовано у ст. 1 Закону України «Про загальні засади створення і функціонування спеціальних

(вільних) економічних зон». Окрім того, метою створення простору Дія Сіті є ніщо інше, як залучення інвестицій, у тому числі іноземних, у цифрову економіку та сприяння їм, активізація спільно із зазначеними інвесторами підприємницької діяльності для нарощування виробництва відповідної високоякісної продукції та послуг, залучення і впровадження нових технологій, ринкових методів господарювання, розвитку інфраструктури ринку, поліпшення використання природних і трудових ресурсів, прискорення соціально-економічного розвитку України в сфері діджиталізації. Тобто, фактично у образі Дія Сіті суспільство отримує нову інноваційну віртуальну вільну економічну зону.

По-друге, це спонукає до адаптації видів господарської діяльності до зазначених вимог спеціального правового режиму такої економічної зони, розвитку самоврядних та автономних управлінських адміністративно-правових механізмів в її межах, створення спеціального фіскального режиму на її віртуальному просторі, впровадження особливих за якісно-кількісними показниками трудових відносин, розвиток різноманітної за формою та змістом і різноманітної ІТ-освіти спрямованої на підготовку фахівців для забезпечення потреб такого ринку, окреслення правового режиму, який би враховував поєднання публічного та приватного інтересу через єдиний підхід у ідентифікації форм і змісту поведінки учасників цих відносин, визначення природи останніх, тлумачення та застосування юридичних норм з урахуванням принципів верховенства права і юридичної визначеності.

Безумовно, житлово-комунальна сфера є однією з вагомих складових економіки будь-якої країни, оскільки забезпечує існування та реалізацію одного з основних природних прав людини – права на житло, яке потребує відповідних фінансових витрат на утримання його у належному стані. Тому, коректним та раціональним є підхід, за яким пропонується вдосконалювати правове регулювання відносин у цій сфері шляхом створення ефективного ринку житлово-комунальних послуг, реформування всіх ланок управління у даній галузі, а також безпосереднє удо-

сконалення нормативно-правового забезпечення наведених взаємин.

Серед засобів до створення ефективного ринку житлово-комунальних послуг В.І. Теремецьким пропонується віднести: 1) створення та розвиток нових форм управління житлово-комунальними підприємствами; 2) використання в переважній більшості економічних стимулів до покращання результатів господарювання; 3) оптимізація житлово-комунальних тарифів з передачею функцій їх адміністрування до органів місцевого самоврядування; 4) урізноманітнення форм та засобів (раціоналізація) використання виробничо-технічного потенціалу [10, с. 63].

У контексті удосконалення адміністративно-правового регулювання сфери надання адміністративних послуг, що створює умови для перетворення приватного інтересу у публічний, а відповідно й здійснює опосередкований вплив на розвиток економіки у галузі, де виникає питання реалізації політики соціального розвитку, пропонуються заходи з: 1) формування різноманіття адміністративних послуг з огляду на потреби ринку; 2) розширення спектру адміністративних послуг з позиції інвестування в людину як основного національного пріоритету; 3) осучаснення економіки через сприйняття її відповідності сучасній політиці соціального розвитку; 4) визначення перед надавачами адміністративних послуг яasnих цілей, адекватних ресурсів, технічних можливостей та належної мотивації для надання таких послуг високої якості [7, с. 302].

Вкладення відповідних ресурсів в інтелектуальний розвиток суспільства завжди був запорукою економічного зростання такої спільноти, а тому відповідні заходи у освітянській сфері матимуть релевантний результат інвестиційного характеру у економіку країни. Тому доречним є виділення у структурі адміністративно-правового регулювання освітянської діяльності також і економічних показників, що пов'язано з розвитком освітніх послуг в якості одного з сегментів ринку, формуванням трудового ресурсу через підготовку фахівців відповідної спеціальності, розробкою науко-

во-технічних напрацювань, спрямованих на вирішення низки завдань наукового та інвестиційного характеру. У зв'язку з цим у даній сфері пропонуються заходи з адміністративно-правового регулювання цих відносин, в числі яких: формування і реалізація державної освітньої політики відповідно до потреб ефективного розвитку особистості, суспільства та держави [12, с. 185-186]; розвиток на основі системи Єдиної державної електронної бази з питань освіти професійної освіти на національному та регіональному рівні, зокрема шляхом формування конкурсних пропозицій обсягу прийому за державним замовленням із залученням місцевих органів державної влади та регіональних центрів зайнятості [9, с. 208].

У розрізі предмету цього дослідження актуальним є питання удосконалення адміністративно-правового забезпечення інвестиційного клімату. При цьому пропонуються наступні заходи: розробка та прийняття єдиного нормативно-правового акта з питань інвестицій та інвестиційної діяльності, розроблення та прийняття загальнодержавної програми у цій сфері, оновлення спеціального законодавства у сфері функціонування технопарків та вільних економічних зон, імплементація міжнародно-правових норм, в першу чергу європейського походження, реалізація проекту єдиного вікна у діяльності публічних адміністрацій, адміністративно-правове забезпечення створення та функціонування інвестиційних центрів та інституту інвестиційного асистента [2, с. 15-16].

Безумовно, важливим напрямком розвитку економіки держави є підвищення якісних показників різного роду продукції (товарів, робіт та послуг). Зазначене питання в цілому охоплюється рівнем адміністративно-правового регулювання відносин у галузі стандартизації та сертифікації в нашій державі. Серед заходів, що пропонуються щодо приведу удосконалення правового регулювання у цій сфері необхідно відзначити: 1) імплементацію відповідного досвіду європейської спільноти; 2) забезпечення системного, стабільного та своєчасного бюджетного фінансування цієї

сфери; 3) спрощення дозвільних процедур; 4) дерегуляція бізнес-середовища; 5) впровадження та забезпечення існування державного ринкового нагляду як відповідної форми діяльності уповноважених державних органів у цій сфері [6, с. 13-14]. Наведені міркування були безпосередньо відображені у діях держави щодо унормування стандартизації у окремому Законі України «Про стандартизацію», а також лібералізації відносин у сфері сертифікації продукції через нівелювання положень Декрету Кабінету Міністрів України «Про стандартизацію і сертифікацію».

І, насамкінець, досить витребуваним є напрямок адміністративно-правового регулювання економічної безпеки у структурі національної безпеки, зокрема в межах положень Закону України «Про національну безпеку України» як рівня економічного розвитку держави, за якого створюються умови для стійкого та високого економічного зростання, ефективного задоволення економічних потреб, раціонального використання національних ресурсів, найбільш повного захисту економічних інтересів в межах міжнародного та національного правових режимів. У літературі пропонуються такі заходи з адміністративно-правового регулювання цієї сфери: 1) окреслення адміністративно-правового статусу кожного правоохоронного органу у цій сфері; 2) усунення прогалин та подолання колізій у нормативному підґрунті такої діяльності; 3) унормування взаємодії зазначених органів між собою та з іншими органами державної влади загальнодержавного та місцевого рівнів [3, с. 92-93]. Окремі заходи у цій сфері були впроваджені з прийняттям Закону України «Про Бюро економічної безпеки України» та реалізацією інших законодавчих ініціатив.

Висновки. Викладені міркування формують певні висновки з приводу удосконалення адміністративно-правового регулювання економічної сфери в Україні. У всякому разі даним дослідженням окреслені такі напрями у цій сфері як: 1) унормування загально-правового регулювання публічного управління економікою; 2) напрямок впровадження соціальних

стандартів з ефективним використанням ресурсної бази та задоволенням мінімальних, соціально обґрунтованих потреб членів суспільства; 3) діджиталізація всіх сфер економічного розвитку; 4) розвиток цифрової економіки у всіх її формах; 5) забезпечення окремого правового регулювання відносин у сфері віртуального економічного середовища Дія Сіті; 6) всебічний розвиток та урізноманітнення форм існування ринку житлово-комунальних послуг; 7) розвиток та поширення видів та покращання якості адміністративних послуг; 8) розширення сфери освітніх послуг та реалізації наукових проектів; 9) створення умов для всебічної лібералізації відносин у сфері функціонування технологічних парків та впровадження інвестиційних проектів; 10) лібералізація та відповідне супроводження стандартизації та сертифікації продукції з урахуванням приватних інтересів її виробників та публічних інтересів суспільства щодо якості такої; 11) продовження роботи над реформуванням сектору економічної безпеки держави у структурі національної безпеки з реалізацією повноважень новоствореного та існуючих правоохоронних органів.

В межах кожного з напрямів визначені заходи з удосконалення адміністративно-правового регулювання економіки, серед яких універсальним є: імплементація міжнародного досвіду у цій сфері, особливо європейського; децентралізація та лібералізація відповідних відносин; поширене запровадження диспозитивних рис методу правового регулювання; втілення новацій розвитку науково-технічного прогресу, серед яких засоби ІТ-технологій; всебічна реалізація інвестиційних проектів, в першу чергу на основі інтелектуальних розробок, зокрема з використанням елементів штучного інтелекту.

Безумовно, зазначеним не вичерпується перспективність дослідження напрямів удосконалення адміністративно-правового регулювання економічної сфери в нашій державі, особливо з огляду на реальні кроки входження до європейської спільноти, як наслідок, потреби у всеосяжному вивченні цього питання у означеній площині.

Список використаних джерел:

1. Тронько О. Адміністративно-правове регулювання в галузі економіки. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 5. С. 124-127.
2. Разіна Т.І. Адміністративно-правове забезпечення позивного інвестиційного клімату в Україні. Автореф. дис. ... канд. юр. наук. Запоріжжя, 2020. 22 с.
3. Резнік О.М. Адміністративно-правове регулювання діяльності правоохоронних органів із забезпечення фінансово-економічної безпеки України. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Юридичні науки*. 2018. Том 29 (68) № 2. С. 88-94.
4. Кошиков Д.О. Сутність адміністративно-правового регулювання економічної безпеки держави. *Порівняльно-аналітичне право*. 2019. № 6. С. 264-268.
5. Починок Н.В., Бенько І.Д., Сисюк С.В. Фінансове забезпечення закладів фахової передвищої освіти: сутність, нормативні, організаційні та облікові аспекти. *Бізнес Інформ*. 2021. № 7. С. 84-90.
6. Волков В.Ю. Адміністративно-правове регулювання в галузі стандартизації та сертифікації в Україні. Автореф. дис. ... канд. юр. наук. Одеса, 2013. 22 с.
7. Мариняк Н. Удосконалення нормативно-правового регулювання надання адміністративних послуг. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: Юридичні науки. 2017. № 861. С. 297-303.
8. Капітан О.І. Адміністративно-правове регулювання діяльності суб'єктів формування та реалізації соціальної політики України в умовах євроінтеграційних процесів. Дис. ... докт. філос. Львів, 2020. 227 с.
9. Сумбаєва Л.П. Аналіз тенденцій розвитку закладів фахової передвищої освіти та їх економічної безпеки. *Вчені записки Університету «КРОК»*. 2021. № 1(61). С. 201-208.
10. Теремецький В.І. Удосконалення адміністративно-правового забезпечення відносин у сфері житлово-комунального господарства. *Актуальні проблеми правознавства*. 2020. № 2 (22). С. 59-64.
11. Оксцьом І. Адміністративно-правові основи регулювання соціальної сфери за умов розвитку інформаційного суспільства. *Публічне право*. 2019. № 2 (34). С. 52-60.
12. Комзюк В.Т. Адміністративно-правове регулювання державної політики у сфері освіти України. *Форум права*. 2017. № 5. С. 181-188.

Ivanchenko V. Directions for improving the administrative and legal regulation of the economic sphere in Ukraine

The purpose of this article is to study the existing developments in the direction of improving the administrative and legal regulation of the economic sphere in Ukraine and to formulate one's own approach to this issue in modern conditions.

The presentation of the material is carried out taking into account the understanding of the essence of the economy as a social phenomenon in the plane of such types of human activity as commodity production, trade, distribution and consumption, as well as import and export of goods and services. At the same time, attention is paid to the processes existing in modern conditions, associated with a fairly high level of globalization, the transformation of the extensive path of economic development into an intensified one.

The following areas of improvement of the administrative and legal regulation of the economic sphere in Ukraine have been identified: 1) normalization of the general legal regulation of public management of the economy; 2) direction of implementation of social standards with effective use of the resource base and satisfaction of minimum, socially justified needs of members of society; 3) digitalization of all spheres of economic development; 4) development of the digital economy in all its forms; 5) provision of separate legal regulation of relations in the field of the virtual economic environment of Diya City; 6) comprehensive development and diversification of forms of existence of the housing and communal services market; 7) development and distribution of types and improvement of the quality of administrative services; 8) expansion of the field of educational services and implementation of scientific projects; 9) creation of conditions for the comprehensive liberalization of relations in the sphere of the functioning of technological parks and the implementation of investment projects; 10) liberalization and appropriate support of standardization and certification of products, taking into account the private interests of its producers and the public interests of society regarding the quality of such products; 11) continuation of work on the reform of the economic security sector of the state in the structure of national security with the implementation of the powers of the newly created and existing law enforcement agencies.

Among the joint measures to improve the administrative and legal regulation of the economy within the limits of the outlined areas, the following are defined: implementation of international experience in this field, especially European experience; decentralization and liberalization of relevant relations; widespread introduction of dispositive features of the method of legal regulation; implementation of innovations in the development of scientific and technical progress, including IT technology tools; comprehensive implementation of investment projects, primarily on the basis of intellectual developments, in particular with the use of elements of artificial intelligence.

Key words: *administrative and legal regulation, economy, economic security, decentralization, digitalization.*